

LOIS PEREIRO

2011

DÍA DAS LETRAS GALEGAS

CARTIOGRAFÍA DO DESACOUUGO

HENRIQUE DACOSTA

EN DOCE VERSOS FALSOS

- 1 A MÚDO BOTAS NEGRAS E O
SEU XESTO
(ABANDONADAS DO CORPO QUE
AS ESÍXE)
- 2 NA POSTURA DUN ACTO DE
VIOLENCIA
(SEN A EXPRESIÓN REAL DO
ASASINATO)
- 3 POUSADAS COMA UN SÍGNO
(DE FURIA E DE NOSTALXIA)
- 4 NA NOITE LOSTREGADA
(ESVAÍNDOSE DA MORTE SEN
ÍMAXE)
- 5 ESLUÍDA NO REFUXO
(DOUTRA VISIÓN QUE MEDRA)
- 6 DA PROCESIÓN DE EUFORIA
(SABENDO QUE HAI UN DRAMA
ELABORADO)
- 7 NA CREACIÓN VOLCÁNICA
DUN SOÑO
(COMA ORIXE DO DESESPERO
AGUDO)
- 8 NA IDEIA PROCREADA
(DUN PAR DE BOTAS NEGRAS)
- 9 QUE NON ENTRARÍA EN MÍN
(POLA PORTA DUN MUNDO QUE
ME INVÁDE)
- 10 SEN O PRUÍDO CURIOSO
(QUE AGORA ME TRASPASA)
- 11 CRAVADO SEN MOLESTIAS
NOS MEUS OLLOS
(TAN CEGOS COMA O TEU ÚTERO
ESTÉRIL)
- 12 QUE VAN DURMIR O SOÑO
QUE NON SINTO.

A viaxe emprendida polo poeta Lois Pereiro semella reflexo do traxecto vital do Lois Pereiro cidadán. A viaxe oximórica, así como o movemento pendular que volta teimudo ao punto inicial –Handke aplicou o concepto bergsonian de ‘durée’: o eu déixase vivir absténdose de establecer comparacións entre o tempo presente e os anteriores–, representan unha constante poética: “¿Que lle podo ofrecer a quen me intenta / se son un fío solto da esperanza / tecida e destecida por Penélope?”, “Unha estación no inferno, outra no ceo / temporalmente amable e despectado, / e ó final sempre a triste pulcritude / doutro ensaio xeral do soño eterno”.

Eterna dualidade, eterna dicotomía que singulariza o eu lírico (amor/desamor, vida/morte, luz/sombra, edra arrincada/edra renacida...), manifestación da inadaptación, do pesimismo, do desencanto que habita nel, enraizado parasitariamente no seu ser, para ofrecer unha nova realidade.

Lois Pereiro revélase a través dun lirismo extremo, virado frecuentemente a unha autocontemplación enfermiza. Esta, porén, pode chegar a ser irónica (dandismo irónico), tal é o caso do poema “Narcisismo”. Ironía que explora ao falar tamén da expulsión do paraíso á que el se verá encamiñado, “Se xa morto de qué naval qué mar”.

Poeta contracorrente nos febles 80, chega a ser considerado de culto, virado sen dúbida, positiva ou negativamente, ao nihilismo.

REVÉLASE A TRAVÉS dun lirismo extremo, virado frecuentemente a unha autocontemplación enfermiza

Nunha primeira etapa, a marcada pola publicación Poemas 1981-1991, ou ben polo das composicións da revista Loia, falaríamos dun nihilismo negativo, máis tendente á neglixencia e á autodestrución, pois as composicións ínzanse de insomnio, morte e infección, sangue, dentes, odio, inxeccións e mercurio, crime e crueldade, sexo tóxico, vocábulos que fan parte do seu devastador mapa poético.

Colza, heroína, pánico á sida parecen consubstanciais á vida e obra do poeta, explícitos en “Acróstico”, “Somentes / intentaba conseguir / deixar na terra / algo de min que me sobrevivise”, desazo inmensurable, declaración testamentaria que se reconducirá cara á luz tras a falsa alarma en “Desde a superficie dun novo e imprevisto salvamento”.

O intuitivo do primeiro poemario, polo que ten de premonitorio, fatalista, pesimista, depresivo mesmo, síntomas eles dunha pose verosímil, vírase definitivamente real cando o poeta asume con absoluta serenidade esa morte que hai que agarrar polos cornos e para a que se estivo a preparar concienzudamente, tal e como se reflicte no seu segundo poemario, Poesía última de amor e enfermidade 1992-1995.

A clarividencia e mansura que se aprecia neste libro vén ser a asunción cabal do que antes fora rebeldía airada contra a fatalidade, o regreso á vida malia o tempo xa estar suspenso só polo fío do presente. E o máis fundamental de todo, o amor por ELA, inmortal, sen límites: “para Ela, que me reanudou sen dor entre / poemas; todo o que podo e que aínda teño”.

Mesmo a transmigración, saltando o valo ficticio que os separa: “Superou doadamente / o valado dos soños da súa amada / e penetrou naquel

NUNHA PRIMEIRA etapa, a marcada pola publicación Poemas 1981-1991, falaríamos dun nihilismo negativo

xardín alleo / co seu inferno dentro / e sen máis nada”.

O Lois Pereiro poeta urbano, existencialista, de ambientes fechados, claustrofóbicos, brinca en contadas ocasións a espazos abertos tentando quebrar o ensimesmamento que nel habita, tal é o caso do “Poema a Ánxel Fole” ou da composición “En Góo”, en que fala da terra, mais virando ao final reclamo telúrico, visceral e violento, como de feito ten el declarado: “Interésame esa tradición oculta, a actitude estética e vital dun pobo cultivado no silencio, exercitándose no seu negativismo [...]”. Este é un po-

bo que sabe suicidarse”.

O hermetismo, certa tendencia a unha escrita automática, o expresionismo que vincularíamos con autores centroeuropeos, así como a ausencia de utopía, son outras chaves relevantes na súa poética.

Lois Pererio, en suma, representa unha ‘rara avis’ dentro do noso sistema literario. A vida viviuna dun modo frenético. Morreu prematuramente. Mais disque o deixou dito. Gostaría de poder facelo como Manuel Antonio. Logrouno realmente? Pouco máis ca el viviu. Tan só fica sabermos agora cal é a transcendencia da súa poesía.

PEREIRO representa unha “rara avis” dentro do noso sistema literario. A vida viviuna dun modo frenético

